

ת"פ 72016/10/18 - מדינת ישראל נגד שלום זיגמונד ברטפלד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 72016-10-18 מדינת ישראל נ' ברטפלד
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ענבר סיימונס וליאור סלוצקר
המאשימה
נגד
שלום זיגמונד ברטפלד
ע"י ב"כ עו"ד תמר נבו
הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ג.ד.ו (להלן: "המתלוננת") לוותה מהנאשם סכום של 1,500 דולר והיה עליה להשיב סכום של 250 דולר מידי חודש. עובר לתאריך 3.3.2017, איים הנאשם מספר פעמים על המתלוננת בכך שהתקשר אליה ואמר שיכה אותה אם לא תשלם לו. ביום 3.3.2017, הגיעה המתלוננת למשרד של בניהו ניסני (להלן: "המשרד"), ובשל חששה מפני הנאשם שלחה לו הודעה כי מסרה לידי מזכירה במשרד סך של 250 דולר. בתגובה, התקשר הנאשם אל המתלוננת, אמר לה שברצונו לקבל את מלוא הסכום שהיא חייבת לו וכן שאם לא תשלם לו הוא יגיע ויכה אותה. בהמשך, הגיע הנאשם למשרד, חיפש אחר המתלוננת עד שמצא אותה והיכה בפניה מכת אגרוף אשר גרמה לה ולחבלה באזור העין וגשר האף.

2. הנאשם כפר במיוחס לו. לטענתו, המתלוננת לוותה ממנו סכום כסף גדול יותר מהנטען בכתב האישום, בתמורה להחזר עם ריבית, אך השיבה לו סכום נמוך. הנאשם לא כפר בכך שיצר איתה קשר וביקש את כספו אך כפר בכך שאיים עליה. בנוסף, אישר הנאשם כי פגש את המתלוננת במשרד אף כפר בכך שתקף אותה וטען כי החבלות לא נגרמו לה כתוצאה מתקיפתה על ידו.

לפיכך, נשמעו ראיות.

3. במהלך פרשת התביעה העידו העדים הבאים: המתלוננת; בניהו ניסני (להלן: "בני") - אשר נכח במשרד; סוזן לינה (להלן: "סוזן") - חברתה של המתלוננת אשר נכחה במשרד; השוטר יניב קיווק - אשר גבה את הודעתו של בני במשטרה ובאמצעותו הוגשה ההודעה במסגרת סעיף 10א' לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א - 1971 (להלן: "פקודת הראיות"). בנוסף, הוגשו המסמכים הבאים: צילומי חבלת המתלוננת; תעודה רפואית; דו"ח פעולה של שוטר אשר הגיע אל המשרד; מזכר לגבי נסיון תפיסת צילומי האירוע; חקירת הנאשם במשטרה ועימות שנערך בינו לבין המתלוננת. יש לציין כי אחת מעדות התביעה לא התייצבה לשמיעת עדותה עד שלבסוף לא נעתרתי לבקשת דחיה נוספת לשם איתורה (עמ' 37 לפרוט').

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

תמצית טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה טענה כי המתלוננת העידה על שאירע, עדות המוצאת תמיכה בעדויותיהם של בני במשטרה ושל סוזן בבית המשפט לגבי דבריה מיד לאחר תקיפתה, החבלה שנגרמה לה ותיאור הנאשם כנסער ועצבני. בנוסף, טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם אישר שהגיע אל מקום עבודתה של המתלוננת, כי "אינו משחק משחקים" וכן טענה שגרסתו לאופן בו נגרמה החבלה למתלוננת אינה סבירה והגיונית. לפיכך, עתרה ב"כ המאשימה להרשעת הנאשם.

5. ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם והמתלוננת היו לבדם בחדר בו נחבלה המתלוננת ולכן מדובר בגרסתה למול גרסת הנאשם. לטענתה, יש לראות חוסר מהימנות בגרסת המתלוננת לגבי אופי ההלואה, מספר האנשים במשרד במהלך האירוע, וכן בכך שלא פנתה למשטרה למרות איומים לכאורה ואף נותרה במשרד לאחר שהנאשם התקשר. למול הקשיים בעדות המתלוננת, ביקשה ב"כ הנאשם לראות בעדותו כעדות סדורה ומעוררת אמון. בנוסף, טענה כי התקיים מחדל חקירה משמעותי בכך שהמשטרה פנתה לקבלת תיעוד מצלמות אבטחה במשרד רק כארבעה חודשים לאחר האירוע, כשהתיעוד לא נשמר. לפיכך, עתרה לזיכוי הנאשם.

דין והכרעה

6. כפי שעלה מתמצית טיעוני הצדדים, אין מחלוקת לגבי הרקע לאירועים המיוחסים לנאשם, לגבי שיחה של הנאשם עם המתלוננת עובר לאירוע במשרד, ואף אין מחלוקת כי הנאשם והמתלוננת נכחו במשרד במועד הרלוונטי.

המתלוננת, אשר העידה בבית המשפט לגבי האיומים מצד הנאשם (עמ' 12, 19 לפרוט') ולגבי תקיפתה על ידו במשרד (עמ' 11, 21 לפרוט'), הותירה רושם סדור, הגיוני ומהימן. טענות ב"כ הנאשם לסתירות שונות בעדות המתלוננת, נוגעות לסוגיות שאינן בליבת האירועים וניתן למצוא להן מענה מניח את הדעת בתשובותיה: הסבר המתלוננת לגבי הסכם ההלואה נ/1 כי התייחסה בעדותה ובתלונתה להסכם מאוחר יותר; באופן דומה, טענת ההגנה לסתירה בין עדות סוזן לעדות המתלוננת ביחס למספר האנשים במשרד בעת האירוע, אינה מכרסמת במהימנות המתלוננת - המתלוננת השיבה כי במקום היו 5-6 אנשים ובהם סוזן (עמ' 20 ש- 24 לפרוט'), ואילו סוזן פירטה שמות של 6 אנשים (עמ' 29 ש- 13 לפרוט'). קשה למצוא עוגן לטענת "סתירה" בשאלה הבלתי ברורה לגבי כמות האנשים "חוץ מאנשים שלא עובדים שם" (עמ' 20 ש- 25 לפרוט'), אשר זכתה למענה

דומה מצד המתלוננת.

לעומת התרשמותי מהמתלוננת, הנאשם הותיר רושם בעייתי כאשר ניסה לנתק את עצמו מתקיפת המתלוננת ככל הניתן, בהתחשב בראיות שהוצגו. ראיות אלה הביאו לאישור הנאשם לגבי הרקע לאירוע במשרד, לרבות הגעתו לשם עימות כפי שעלה מעדויות חיצוניות, אך טענתו לניתוק מיידי מהמתלוננת עם שמיעת רעש, כטענה לא סבירה ולא הגיונית שנמצאו בה סתירות אף ביחס לגרסאות קודמות שלו.

בנוסף להתרשמותי מהעדים, שורה של ראיות אשר יפורטו בהמשך תומכות ומבססות את גרסת המתלוננת למול זו של הנאשם, בעוצמה שאינה מותירה כל ספק לגבי המיוחס לו.

כחלק מהתשתית הראייתית לבחינת האירוע, אני רואה לנכון להעדיף את עדותו של בני במשטרה על פני עדותו בבית המשפט. למעשה, בבית המשפט טען בני כי אינו זוכר דבר מהאירוע ואף אינו זוכר לשם מה הגיעה המתלוננת למשרד. תשובותיו של בני במהלך עדותו, הותירו רושם משמעותי כי אינו מעוניין לומר דבר הקשור לאירוע או למעורבים בו, זאת כשטען שוב ושוב שאינו זוכר פרטים כלשהם אף לגבי היחסים בינו לבין המתלוננת. השוטר יניב קיווק אשר גבה את עדותו של בני במשטרה, העיד כי כתב בהודעה את הדברים שנאמרו לו על ידו. בנסיבות כוללות אלה, ובהיעדר כל התנגדות מצד ב"כ הנאשם, יש לקבל את הדברים שאמר בני במשטרה (ת/2) ולהעדיף על פני עדותו בבית המשפט.

7. הנאשם לא כפר בכך שנגרמו למתלוננת החבלות המפורטות בכתב האישום (עמ' 2 ש- 18 לפרוט'). החבלה שנגרמה למתלוננת בחלקו העליון של אפה וכן מתחת לעינה הימנית תועדה בצילומים שהוגשו (ת/1), בתעודה הרפואית (ת/5), ונזכרה בעדויות סוזן (עמ' 26 ש- 31-32 לפרוט') ובני (ת/2 ש- 15). בהתחשב בתיעוד המצולם ובתעודה הרפואית המצביעים על חבלה מתחת לעין ימין של המתלוננת, לא מצאתי לתת משקל לטיעון ב"כ הנאשם לפיו סוזן הצביעה על עין שמאל בעת עדותה בבית המשפט, כשלוש שנים לאחר המקרה. מיקום החבלה של פצע בנקודת חיבור גשר האף מתחת לעין ימין וכן נפיחות מתחת לעין ימין, מתיישבים עם אופי מקור החבלה כפי שהעידה המתלוננת. גרסת הנאשם למקור החבלה אינה מתיישבת עם ההגיון והשכל הישר:

"כאשר ראתה אותי הסתובבה לכיוון הקיר שמעתי רעש" (ת/6 ש- 40-41);
"כשג' ראתה אותי, היא הסתובבה. שמעתי רעש שפגע במשהו" (עמ' 40 ש- 16-17 לפרוט');"
"כנראה שהיא נתנה לעצמה מכה עם הארון או קיר" (עמ' 50 ש- 9 לפרוט').

עיון מעמיק בתמונותיה של המתלוננת (ת/1), מצביע על כך שחבלה מתוצאה ממכה בקיר או בארון היתה מותירה סימנים בחלקים אחרים של פניה, כגון מצחה או עצם הלחי, אך לא בחלק כה פנימי כגון חיבור גשר האף עם חלק הלחי המצוי מתחת לעין.

8. בעת חקירתו הנגדית של הנאשם בבית המשפט, עמדה ב"כ המאשימה על קבלת מענה מדוע מיד לאחר ששמע רעש מהחדר החליט ללכת מהמקום, כפי שטען: **"שהיא לא תטען שאני עשיתי לה את זה"** (עמ' 50 ש- 24 לפרוט'), זאת על אף שהמתלוננת היתה לדבריו עם גבה כלפיו (עמ' 50 ש- 29-31 לפרוט'). הדבר אכן מעורר

תהיות, מדוע כששמע רעש בלבד סבר הנאשם, כך לטענתו, שהמתלוננת עלולה להתלונן כנגדו כי תקף אותה (עמ' 50 ש- 26 לפרוט'). על מנת לחזק את הערכתו זו כי הרעש ששמע הצביע על פגיעה כלשהי במתלוננת הוסיף הנאשם, במענה לשאלה לפיה כלל לא ראה מה נגרם לה, כי **"שמעתי את הרעש של המכה + "איי". כשהיא קיבלה את המכה היא אמרה "איי"** (עמ' 51 ש- 5-6 לפרוט'). מדובר בתוספת של קריאת כאב מצד המתלוננת, אשר התעוררה לראשונה בגרסת הנאשם רק לאחר סדרת שאלות בחקירתו הנגדית אשר הצביעה על תמיהה לפשר עזיבתו הפתאומית את המקום למשמע רעש בלבד בחדר ובעת שהמתלוננת נמצאת עם גבה כלפיו. הנאשם עמד על כך שאמר דברים אלה גם בחקירתו במשטרה (עמ' 51 ש- 9 לפרוט'), אולם הדברים עלו לראשונה רק לאחר סדרת שאלות בהקשר זה במהלך חקירתו הנגדית בבית המשפט ולא נמצאו בחקירתו במשטרה (ת/6), בעדותו הראשית או בחקירתו הנגדית עד לשלב זה.

9. טענת הנאשם כי עזב את המקום מיד לאחר ששמע רעש מהחדר בו נמצאה המתלוננת, אינה מתיישבת אף עם מטרת הגעתו למשרד. הנאשם בעצמו אישר כי בשל אי עמידת המתלוננת בהחזר הלוואה במועד, התקשר אליה פעמים רבות אך ללא מענה (עמ' 45 ש- 16-23 לפרוט'), עד שנאלץ לנסוע פעמיים לבאר שבע שם עבדה בסיעוד ואף לשוחח עם מעבידה שם (עמ' 45 ש- 32 - עמ' 46 ש- 12 לפרוט'). הנאשם אישר כי נאלץ להתקשר אל המתלוננת עשרות פעמים אך היא לא ענתה לו (עמ' 46 ש- 25-28 לפרוט'), עד שהודיעה לו כי תעביר לו תשלום בסך 250 דולר באמצעות סוּזן. הנאשם הבהיר שלא השלים עם כוונה זו של המתלוננת:

"...הייתה לי ציפיה שהיא תיתן לי את כל הכסף כי היא קיבלה פיצויי.

ש. אז התעצבנת?

ת. כן.

ש. אז אתה פשוט מרוב עצבים מחליט פשוט להגיע למקום שבו היא נמצאת

במשרד, נכון?

ת. כן, כדי להתעמת איתה" (עמ' 47 ש- 6-10 לפרוט').

הנאשם הוסיף כי בשלב זה אכן התכוון להתעמת עם המתלוננת:

"ש. התכוונת לשאול אותה בנימוס אם היא תחזיק לך את הכסף?

ת. לא. אני התכוונתי ללכת להתעמת איתה ולהגיד לה... שאני גם יגיע למעסיק

החדש שלה, שהיא עובדת במקום עבודה חדש" (עמ' 47 ש- 21-23 לפרוט'). ראו דברים

דומים בעמ' 49 ש- 26-28 לפרוט').

לגבי נחישות הנאשם להתעמת עם המתלוננת, ניתן ללמוד עוד מהסברו לגבי הצורך בהגעתו למשרד ולא להסתפק בהעברת מסר כתוב:

"ש. למה לא שלחת את זה בהודעה?

ת. אני לא רוצה. זה לא מוצא חן בעיני כל ההודעות. אני רוצה שהיא תשמע את זה,

תראה את זה.

ש. כדי שהיא תפחד?

ת. תפחד? שזה ירתיע אותה" (עמ' 47 ש- 33 - עמ' 48 ש- 4 לפרוט').

יש לציין עוד, כי בשיחת הטלפון עובר להגעתו למשרד נאמר לנאשם שלא יגיע למקום (עמ' 39 ש- 30 לפרוט'). עם הגעת הנאשם למשרד, החל לחפש את המתלוננת עד שאיתר אותה בחדר פנימי (עמ' 40 ש- 13-14 לפרוט').

שילוב נתונים אלה, של נחישות הנאשם להגיע למשרד על מנת להתעמת עם המתלוננת ולהוכיח אותה על התנהלותה לאורך תקופה ארוכה, מעורר ספקות משמעותיים ביחס להחלטתו לעזוב מיד את המקום בטרם שוחח עם המתלוננת, רק בשל העובדה ששמע רעש בעת שהיא סובבה את גבה כלפיו בתוך החדר בו שהתה (ת/6 ש- 41, עמ' 40 ש- 16-17, עמ' 50 ש- 24-6 לפרוט').

10. בהתבסס על עדות הנאשם ביחס לרצונו להגיע למשרד ולהתעמת עם המתלוננת לאור הסחבת הרבה בה נקטה בהשבת החוב והתחמקויותיה הרבות ממנו, ניתן ללמוד על מצבו הנפשי בעת שהגיע למשרד. הנאשם בעצמו אישר כי כעס בעת הגעתו למשרד (עמ' 52 ש- 14-15 לפרוט'). ראיות נוספות תומכות בכך.

- בני העיד במשטרה לגבי הגעת הנאשם למשרד במועד האירוע:

"האדם נכנס הלך וחזר ואז התחיל לצעוק איפה היא אני לא זוכר אם אמר את שמה נכנס למשרד שלי לא ביקש רשות, נכנס לחדר הפנימי..." (ת/2 ש- 14-15);
"היה מאוד נסער הוא היה מתנשף והיה עצבני אמר שהיא חייבת לו כסף" (ת/2 ש- 41-42).

- סוזן העידה בבית המשפט לגבי הנאשם במהלך שיחת הטלפון שקדמה לאירוע ובמהלך האירוע:

"שלום אמר משהו לא בסדר לג' ואז הלכתי לחדר.
ש. מה הוא אמר?
ת. משהו כמו שרמוטה. אז ג' סגרה את הטלפון... אחרי זה שלום נכנס לחדר הגדול של בני, אח"כ בני אמר בוא שלום בוא נדבר. אז שלום כעס מאוד על ג'. ... היא היתה מפוחדת"
(עמ' 26 ש- 12-5 לפרוט').

ניתן בהחלט לקבוע כי הנאשם הגיע אל המשרד כועס, נסער ועצבני, תוך כוונה להתעמת עם המתלוננת על כך שלא השיבה לו עד לאותו מועד את ההלוואה שקיבלה ממנו. דברים אלה אינם עולים בקנה אחד עם גרסת הנאשם כי עזב את המשרד מיד לאחר ששמע רעש בעת שהמתלוננת הסבה את גבה אליו, ובטרם הספיק לשוחח איתה. בנוסף, רקע זה תומך בקיומה של התנהגות אלימה מצד הנאשם באירוע.

11. הנאשם ביקש בעדותו להרחיק את עצמו ככל הניתן מקרבה פיזית אל המתלוננת, ולטעון שכלל לא נכנס אל החדר. בדרך זו ניסה לחזק את טענתו שכלל לא תקף את המתלוננת, כפי שעולה מתשובתו לשאלה אם תקף אותה:

"ש. הרבצת לה?
ת. לא. לא נכנסתי בכלל לחדר"

(עמ' 40 ש- 21-22, וכן בעמ' 50 ש- 33, 16-18 לפרוט').

מדובר בטענה העומדת בסתירה לגרסת הנאשם בעצמו, שעות ספורות בלבד לאחר האירוע:

"נכנסתי לחדרים שהיו במקום ובחדר האחרון במשרד כשנכנסתי ראיתי את גולי עומדת בתוך החדר וכאשר ראתה אותי הסתובבה לכיוון הקיר שמעתי רעש ואיך ששמעתי את הרעש יצאתי החוצה מהחדר..." (ת/6 ש- 39-41, ההדגשות אינן במקור).

באופן דומה, אף בני העיד במשטרה כי הנאשם **"נכנס לחדר הפנימי"** (ת/2 ש- 15) בו שהתה המתלוננת.

מדובר בסתירה ביחס לנתון משמעותי במהלך האירוע, באמצעותו ביקש הנאשם לבסס את טענתו כי לא תקף את המתלוננת. מעבר לעצם הסתירה הבעייתית לגבי מהימנות הנאשם, הדבר מצביע על מגמתיות עדותו בבית המשפט ומוסיף על הקושי במתן אמון בו.

12. בהתאם לעדויות התביעה וההגנה, האירוע בחדר במשרד ערך מספר שניות ולאחריו עזב הנאשם את המקום. מיד לאחר מכן, אמרה המתלוננת לבני כי הותקפה על ידי הנאשם (ת/2 ש- 31) ואילו סוזן העידה בבית המשפט כי לאחר הגעת הנאשם למשרד ובעודו במקום, שמעה את המתלוננת בוכה ואומרת לנאשם **"מספיק מספיק"** (עמ' 26 ש- 27-28 לפרוט'). מדובר באמירות ספונטניות אשר נאמרו במהלך ובסמוך מיד לאחר מעשה אלימות, מתוך סערת רגשות בה היתה נתונה המתלוננת אשר אף בכתה, ואינן מקימות חשד ממשי לגבי אמיתותן. בנסיבות אלה אני מוצא כי עדויות בני וסוזן הן עדויות הנכנסות בגדר יישומו הספציפי של עקרון ה"רס גסטה" בסעיף 9 לפקודת הראיות, כאשר הן עונות על כל יסודות הסעיף הנדרשים: אמרה שנאמרה בסמיכות בזמן למעשה העבירה; אמרה הרלוונטית למעשה העבירה; אומר האמרה הוא עד במשפט.

לפיכך, אמרות אלה של המתלוננת במהלך האירוע ובסמוך מיד לאחריו, כפי שמצאו ביטוי בעדויות בני וסוזן, מחזקות את גרסתה כי הותקפה על ידי הנאשם.

13. ב"כ הנאשם טענה למחדל חקירה בכך שעל אף דברי הנאשם בחקירתו במשרד נמצאות מצלמות אבטחה, המשטרה פנתה לבדוק זאת באיחור ניכר ונמסר לה כי התייעוד לא נשמר (ת/4).

יש ממש בטיעון כי היה על המשטרה לפעול ביתר יעילות ולפנות מוקדם ככל האפשר לשם בדיקת תיעוד מצלמות אבטחה במקום, על מנת להציג את התמונה הראייתית הרחבה ביותר לשם הכרעה. יחד עם זאת הלכה היא, כפי שעולה אף מהפסיקה אליה הפנתה ב"כ הנאשם, שעצם קיומו של מחדל חקירה, כשלעצמו, אינו מוביל בהכרח לזיכוי:

"גם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר"
(ע"פ 5386/05 בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל, (2006) פסקה ז(2) (18.5.2006)).

על מנת לבחון את נפקותו של מחדל חקירה יש להתייחס לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה, לאופי המחדל החקירתי ולתשתית הראייתית שהוכחה כנגד הנאשם:

**"לא כל נזק ראייתי ולא כל מחדל בחקירה מובילים לזיכוי. נפקותו של המחדל תלויה
בנסיבות המקרה הקונקרטי, ובפרט בשאלה, האם עסקינן במחדל כה חמור, עד כי
יש חשש שמא קופחה הגנתו של המערער בעניינו באופן שיתקשה להתמודד עם
חומר הראיות המפליל אותו או להוכיח את גרסתו שלו. על פי אמת מידה זו, על בית
המשפט להכריע מה משקל יש לתת למחדל, לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם
בראיית מכלול הראיות"**

(ע"פ 8529/11 גוסיין אטקישייב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (25.5.2012)). ראו עוד: ע"פ
3947/12 שאדי סאלח נ' מדינת ישראל, פסקאות 44-45 (21.1.2013).

במקרה הנדון, הצטברות הראיות התומכות בעדותה של המתלוננת, לצד הסתירות וסימני השאלה שעלו בעדות הנאשם, מחזקים ומבססים את התרשמותי מהעדים ואינם מותירים כל ספק בדבר אשמת הנאשם בעבירות האיומים והתקיפה המיוחסות לו. לגבי סוגית תיעוד המצלמות, לא הוצגה כל ראיה כי היו מצלמות אבטחה בחדר הפנימי בו בוצעה התקיפה, חדר אשר הוגדר על ידי סוזן כמחסן (עמ' 27 ש- 32-33 לפרוט') וכך הוגדר אף על ידי ב"כ הנאשם, על כל המשתמע מכך. לא ניתן להסיק את קיומה של מצלמה בחדר אף מעדות הנאשם בחקירתו במשטרה, שם טען כי הבחין במצלמות בתקרה בעת שיצא מהחדר לכיוון הכניסה למשרד אולם לא ראה מצלמות בתוך החדר הפנימי (ת/6 ש- 47-48). העד בני, העובד במשרד, לא נשאל כל שאלה במהלך חקירתו הנגדית לגבי מיקום המצלמות במשרד או לגבי המצאות מצלמה בחדר הפנימי. כך, כאשר למול התשתית המוצקה של ראיות המאשימה קיים אף ספק האם היתה מצלמת אבטחה בחדר בו התרחשה התקיפה, אין במחדל החקירה כדי לעורר ספק סביר בדבר אשמת הנאשם אשר הוכחה מעבר לכל ספק.

לפיכך, אני מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו בעבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה.

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשפ"א, 05 יולי 2021, במעמד הצדדים